

Schein Gábor

(HOGY NE LÁSSAM)

A támlán, ahogy odahajtvá feküdtek ruhái, a foltos nadrág, a dohányszagú, érdes ing, és a függöny előtt, mélyen a kárpitba nyomódva sötétebb volt a test helye, az egyetlen, amelyet ismertem, a karfa tövéen lecsúsztatva hevert a kiritkult zokni, s a fotel elnyelte az időt, egyre szűkebb lett az este: mint később, ahogy közelebb, mint bármikor, ültünk egy kórházfolyosón – mutatta karját, a szétrobbant ereket, a többi betegről és egy ügyetlen ápolónőről beszélt, aztán felállt, mintha mégis kérdezni akart volna valamit, néztem trombózislila bokáját, a köpeny alatt ismertem az ágyékra bukó hasat, végül elküldött, menj csak, s hogy ne lássam, behajtott a kórterem ajtaját.

Fónagy Iván

A BEFEJEZÉSRŐL (II)**A lírai cselekmény lezárása**

A költői nyelvről szólva¹ igyekeztem a fenti címben szereplő metafora jogosultságát igazolni. Mint minden cselekmény, így a lírai is egységes folyamat, melynek eleje, menete és vége van. A drámától, regénytől abban különbözik, hogy nincs cselekménye a szó szoros értelmében. Ezt az idézőjeles, mondjuk zenei „cselekmény”, zenei szerkezet helyettesíti, mely éppen események híján elengedhetetlenebb, mint a regény vagy dráma esetében. John Donne A VALEDICTION-éről (BÚCSÚZÁS) írja Donne összegyűjtött költeményeinek bevezetésében a szerkesztő, J. B. Leishmann:² „a költemények lényege, szinte mindene, a szerkezet és struktúra [pattern], ez a logikai struktúra ugyanolyan nélkülözhetetlen és eleve szigorúan meghatározott, mint maga a metrum”.

Mint az udvari verses regényekben, a lezárás kívül eshet magán a költeményen.³ A cselekmény hiánya ellenére a vers is végződhet összefoglalással. „Midőn darvakat lát-